

Hồi 6

Cuộc cướp giật Táo Bạo

Huyền Thanh đạo trưởng nhòm dậy, đưa mắt nhìn về phía ấy thì thấy đằng xa có bốn người tướng mạo xấu xí trông rất cổ quái, đi kèm ủng hộ một lão già râu bạc, tay cầm Long Đầu Trượng.

Chỉ loáng mắt, năm người đó đã tiến đến chỗ Huyền Thanh đạo trưởng.

Lão này tướng mạo khôi ngô, râu bạc dài chấm bụng, hai đường bạch mi dài quá mắt, sắc mặt hồng hào, mặc áo xanh lam dài đến gối. Còn bốn người theo hộ vệ thì tướng mạo xấu xí, mặt mày đầy cả vết sẹo, họ đều mặc đồng phục màu xanh, chân đi giày cỏ.

Lão già vừa đi đến cách chỗ Huyền Thanh chừng một trượng đã dừng bước, khoanh tay nói với Huyền Thanh :

- Côn Luân Tam Tử là bậc cao nhân có danh vọng trong võ lâm. Lão hủ hôm nay may mắn được gặp cao nhân.

Lão già này chính là Thiên Long Bang Chủ, tên Tô Bằng Hải còn bốn người kia là bộ hạ Xuyên Trung Tứ Xú.

Huyền Thanh đạo trưởng chấp tay đáp lễ, và nói :

- Tô Bang Chủ là kỳ nhân trong giới giang hồ, tự tay sáng lập Thiên Long Bang uy danh lừng lẫy khắp xa gần. Côn Luân Tam Tử chúng tôi là những kẻ nhàn nhàn nơi thôn dã, đâu dám ngang nhiên so sánh cùng nhau được.

Tô Bằng Hải mỉm cười nói :

- Xin đừng khách sáo làm chi. Côn Luân là một trong chín môn phái lớn trong võ lâm. Còn Thiên Long Bang chẳng qua là kết nạp những kẻ cường khấu trong giang hồ họp thành. Bằng môn tả đạo đâu dám sánh với môn phái chính tông.

Dứt lời, lão lại trở mắt nhìn thẳng vào mặt Huyền Thanh, đôi mắt như nẩy lửa, hỏi :

- Nghe người ta phong thanh đồn rằng đạo trưởng được bức Tạng Chánh Đồ của võ lâm từ hơn trăm năm nay truyền lại. Điều đó chẳng hay có thực chăng?

Sau một phút trầm ngâm, Huyền Thanh đáp :

- Đúng như thế. Bản đạo có được vật đó thực.

Tô Bằng Hải cười ha hả, nói lớn :

- Đã có Tạng Chánh Đồ thì việc tìm Quy Nguyên Mật Tập không khó khăn gì. Trong cái bọc vải vàng đeo trên lưng đạo trưởng có phải là Quy Nguyên Mật Tập chăng?

Huyền Thanh đạo trưởng nét mặt hơi đổi khác, lạnh lùng đáp :

- Chính phải! Nhưng Bang Chủ hỏi đến Quy Nguyên Mật Tập cặn kẽ như vậy là có dụng ý gì?

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải cất tiếng cười lạnh lạnh. Tiếng cười làm rung động

cả chốn thâm u. Ông ta nói :

- Quy Nguyên Mật Tập là một bảo vật của võ lâm, không phải của riêng ai. Song lão Hải Thiên Nhất Tào này cũng chẳng cướp ép mà lấy vội. Hiện thời, những bậc cao nhân đang tụ họp trong Quát Thương Sơn này không thiếu mặt ai. Thế thì sự kiện sẽ đi đến chỗ lồi thối phiến toái lắm. Lão phu có một biện pháp rất công bằng là Quy Nguyên Mật Tập vẫn cứ để cho đạo trưởng giữ, nhưng không được tự tiện mở ra xem. Đồng thời Chưởng Môn của quý phái cùng lão phu viết thiệp, mời khắp các giới võ lâm giang hồ đến đây luận kiếm. Cuộc đấu kiếm này có mục đích sắp xếp ngôi thứ giữa các phái và cũng để quyết định xem Quy Nguyên Mật Tập này sẽ thuộc về ai. Ý kiến của lão phu như vậy, chẳng hay đạo trưởng nghĩ thế nào?

Huyền Thanh đạo trưởng chưa kịp đáp thì Ngọc Chánh Tử đã lên tiếng đáp :

- Quy Nguyên Mật Tập là do công phu của phái Côn Luân chúng tôi tìm được, thế thì nó là của riêng của phái Côn Luân rồi. Còn việc định kỳ đấu kiếm lần thứ hai để phân định ngôi thứ giữa các phái là do ý muốn của Bang Chủ, chúng tôi có can dự gì đến.

Tô Bằng Hải cười nhạt một tiếng, cau đôi mày trắng, nhìn vào mặt Ngọc Chánh Tử nói:

- Vị này chắc là nữ hiệp Ngọc Chánh Tử đã lừng danh trên giang hồ. Nhưng lão phu và lệnh sư huynh của nữ hiệp đang nói chuyện, lớn nhỏ có tôn ti trật tự, sao lại không biết lễ nghĩa gì cả?

Ngọc Chánh Tử giận đỏ mặt, nhưng không biết cách nào để trả đũa, đành quay mặt nhìn sang vị đại sư huynh.

Huyền Thanh đạo trưởng mặt đầy sắc giận, thông thả đáp :

- Bang Chủ có ý định mời các phái luận kiếm lần thứ hai, việc đó chúng tôi đâu dám từ chối mà không tham dự. Còn Quy Nguyên Mật Tập hiện nay nhất định đã là của phái Côn Luân rồi, xin chờ bàn đến nữa mà mất thời gian vô ích. Bần đạo hiện nay có việc gấp rút không còn thời gian ở đây hầu chuyện cùng Bang Chủ. Chúng tôi chờ đợi thiệp mời của Bang Chủ nơi Tam Nguyên Cung tại núi Côn Luân. Lúc nào tiếp được thiệp mời, chúng tôi sẽ theo ngày đúng hẹn.

Dứt lời, Huyền Thanh quay đầu lại ra hiệu cho mọi người tiến bước.

Tô Bằng Hải cười ha hả, đưa cây Long Đầu Trượng ra cản, và nói lớn :

- Các người không thể nào được tự do ra khỏi nơi đây đâu. Dẫu lão phu đây không tranh can đoạt lấy Quy Nguyên Mật Tập thì báu vật đó cũng về tay kẻ khác mà thôi.

Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt nói :

- Côn Luân Tam Tử xưa nay chưa hề bị ai hiếp đáp. Xin Bang Chủ chờ nhọc lòng lo đến chúng tôi.

Tô Bằng Hải trợn mắt nói :

- Nếu Quy Nguyên Mật Tập mà bị kẻ khác tranh đoạt thì Thiên Long Bang chúng tôi có quyền nhúng tay vào chẳng?

Huyền Thanh đạo trưởng thản nhiên đáp :

- Điều đó chúng tôi đâu dám cấm. Muốn tranh đoạt hay không là quyền của quý bang. Vậy xin Bang Chủ cứ ra sớm càng hay.

Dứt lời, Huyền Thanh buông một tràng cười ngạo nghễ.

Tô Bằng Hải đổi sắc mặt, trầm lặng một lúc rồi thu cây Long Đầu Trượng về, nhường đường cho Huyền Thanh đạo trưởng, và nói :

- Chúng ta nói ra một lời chẳng khác sắt đá. Nếu các môn phái khác không nhắm vào Quy Nguyên Mật Tập để tranh đoạt, thì Thiên Long Bang chúng tôi cũng chẳng cần làm khó dễ đến quý môn.

Dứt lời, Tô Bằng Hải bỏ đi.

Huyền Thanh chờ cho Tô Bằng Hải và Xuyên Trung Tứ Xứ đi xa rồi, mới quay lại nói với Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan :

- Lát nữa, nếu có người ngăn cản thì các con không được tự tiện ra tay. Những người này đều là hạng cao thủ nhất lưu trong giới võ lâm đương thời. Họ rất tự phụ, và bảo trọng thanh danh. Các con không ra tay thì không ai làm hại đến các con đâu.

Câu nói ấy tuy là một lời giáo huấn song Mã Quân Vũ thấy được cả một tình thương của sư phụ đối với chàng. Chàng hiểu rằng sư phụ chàng nói như thế là có ý muốn liềm mình để bảo vệ Quy Nguyên Mật Tập và tránh cho chàng khỏi thiệt thân vì tai họa ấy.

Chàng cảm động quá, sụt sùi nói :

- Sư phụ...

Huyền Thanh không để cho chàng nói dứt câu, khoa tay lắc đầu, rồi gọi Ngọc Chánh Tử cùng Ngô Không đại sư hồi thúc lên đường.

Đi độ hai mươi dặm nữa đã đến nơi u cốc, gió thổi xạc xào, từ xa đưa lại một mùi thơm nhẹ nhàng, thanh thoát.

Cảnh vật tuy đẹp nhưng tâm tình của mỗi người đề mãi lo lắng nhưng gian nguy sắp đến, chẳng ai nói với ai một câu nào.

Bỗng nhiên, từ trên cây tùng gần đó xuất hiện một bóng người, từ trên cao nhảy xuống, râu bạc mảy dài, tay cầm cây gậy trúc, cản đường và chấp tay nói với Huyền Thanh đạo trưởng :

- Tam Thanh Quan Chủ có còn nhớ mặt lão hủ đây chăng?

Ngọc Chánh Tử cười nhạt, đáp thay lời Huyền Thanh :

- Chưởng Môn phái Hoa Sơn quả rất thánh tai. Thiên hạ đồn chẳng sai. Không ngờ Chưởng Môn cũng có công lặn lội đến Quát Thương Sơn chứ.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh cười hề hề đáp :

- Đâu phải chỉ một mình lão đến. Ngoài Điểm Thương Song Nhạn ra, đại khái còn có đến mười mấy vị cao thủ giang hồ mà xưa nay chưa từng được dịp gặp mặt. Đó là chưa kể các tay cao thủ trong võ lâm. Có lẽ lần này là một dịp đặc biệt có đông đủ cao nhân, chẳng khác ngày hội kiến Thiếu Thất Phong thuở trước.

Huyền Thanh đạo trưởng trầm lặng hỏi :

- Thế ra Đỗ lão huynh cũng có ý đến đây để dự ngày họp mặt này sao?

Đỗ Duy Sinh cười ha hả, nói :

- Đâu dám! Đâu dám! Lão phu chỉ là người đến chót để góp mặt cho đủ số thôi.

Huyền Thanh đạo trưởng hừ một tiếng, nói :

- Quy Nguyên Mật Tập ở trong gói vải vàng mà bản đạo đang đeo trên vai này. Nếu Đỗ lão huynh tự tin là mình có đủ tài đoạt lấy thì xin cứ ra tay.

Bát Cánh Thần Ôn liền đổi sắc mặt, cười lạnh lạnh :

- Phân Quang Kiếm Pháp và Thiên Cang Chưởng cũng có thể gọi là tuyệt chiêu trong võ công thực đấy, song thực ra lão phu cũng có thể đỡ được năm ba hiệp, đâu phải thua liền. Xét vì Hoa Sơn và Côn Luân giữa hai phái lâu nay chẳng có gì thâm thù, nếu đạo huynh chịu cho phái Hoa Sơn chúng tôi nhập bọn để nghiên cứu về Quy Nguyên Mật Tập thì chúng tôi tuy tài hèn cũng có thể giúp đỡ đạo huynh một tay để bảo vệ tập sách quý ấy khỏi lọt vào tay kẻ khác.

Huyền Thanh đạo trưởng cười lớn nói :

- Đỗ lão huynh có hảo ý ấy thì bản đạo rất mang ơn, nhưng môn phái chúng tôi xưa nay chưa hề nhờ đến sự giúp sức của ai, xin lão huynh miễn cho bản đạo khỏi làm cái việc đó.

Đỗ Duy Sinh bị chạm tự ái, mặt nóng phừng phừng, đưa cây gậy trúc ra trước mặt nói :

- Thế thì lão phu phải lãnh giáo với đạo huynh một trận.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa tay ra sau, rút trường kiếm nói :

- Vâng bản đạo sẽ được nếm thử môn Đàn Chỉ Kim Hoàn của lão huynh một trận, đâu có chôn thân nơi Quát Thương Sơn này cũng chẳng đáng tiếc.

Cây gậy trúc của Đỗ Duy Sinh đánh ra một chiêu theo thế Hiện Chỉ Thiên Nam gió lộng ào ào. Huyền Thanh đạo trưởng cũng vùng trường kiếm dùng thế Bạch Vân Xuất Do trả lại. Mũi kiếm và gậy trúc quấn vào nhau loang loáng.

Hai bên trở hết tài lực, chiêu pháp rất tinh kỳ, không bên nào chịu phục bên nào.

Chỉ loáng mắt họ đã trao đổi nhau đến bảy tám chiêu.

Huyền Thanh đạo trưởng tuy là dùng các chiêu thế trong Phân Quang Kiếm Pháp song so với Mã Quân Vũ thì lại khác xa, bởi vì nội lực ông ta đã đến mức thâm hậu, sử dụng kiếm pháp lại già dặn, nên mỗi cái đâm, cái chém đều có thể gây nguy hiểm cho đối phương.

Ngược lại, cây gậy trúc của Đỗ Duy Sinh chiêu thế cũng không vừa. Càng đánh kinh lực càng mạnh, luôn luôn giữ lấy thế quân bình.

Đánh được vài mươi hồi, Đỗ Duy Sinh thấy kiếm pháp của Huyền Thanh đạo trưởng không thể nào áp đảo nổi, nên tức giận hét lên một tiếng lớn, nhảy lùi ra xa bảy thước, đưa ngang cây gậy trúc trước ngực, đứng vững như pho tượng đồng.

Huyền Thanh đạo trưởng trông thấy nét mặt và cặp chân mày dựng ngược của lão, biết lão đang nóng lòng thủ thắng, vận hết nội lực vào người để quyết một mất một còn. Vì vậy, Huyền Thanh đạo trưởng cũng chẳng dám xem thường, liền vận khí xuống đan điền tập trung toàn lực để đối phó.

Từ chỗ đấu nhau bằng chiêu pháp họ đã đổi sang cuộc đối chọi nội lực để thanh toán

lẫn nhau.

Ngọc Chánh Tử thấy vậy rất lo sợ. Nếu họ đem công lực đấu với nhau thì cuộc thắng bại tất phải một chết một sống không thể tránh.

Trong lúc hai bên như hai cánh cung giương sẵn, chỉ chờ bắn ra, thì đằng xa có tiếng cười dòn vang lại, và có một giọng nói sang sảng như chuông rền :

- Hai vị hãy khoan xuất thủ, đợi huynh đệ chúng tôi đến góp mặt với.

Đỗ Duy Sinh và Huyền Thanh nghe tiếng nói biết là có cao thủ đến nên cả hai đều thu hồi nội lực quay đầu lại xem xét, thì thấy đó là Điểm Thương Song Nhận.

Đỗ Duy Sinh cười lớn nói :

- Hai vị lúc nào cũng đến rất đúng lúc. Xem thế thì duyên phận của chúng ta không phải là ít.

Tuy ngoài miệng hỏi chào vui vẻ, song trong lòng Đỗ Duy Sinh rất bức tức.

Khi dùng nội lực giao đấu với Huyền Thanh, chính ra Đỗ Duy Sinh đã có một ý định sẵn. Nếu đấu bằng nội lực mà thắng thì lão ta sẽ thừa dịp chiếm đoạt Quy Nguyên Mật Tập của Huyền Thanh, còn nếu bị bại, lão ta sẽ xuất thủ bằng Đàn Chỉ Kim Hoàn là món độc đáo nhất của lão để giành lại phần thắng cuối cùng.

Nào ngờ chưa kịp ra tay thì hai người trong phái Điểm Thương lại đến phá đám.

Bây giờ có mặt Song Nhận trong phái Điểm Thương, ý định của Đỗ Duy Sinh không còn nữa.

Lã ta nghĩ thầm :

“Nếu ta đem hết nội lực đánh thắng Huyền Thanh đoạt được Quy Nguyên Mật Tập thì thế nào Ngọc Chánh Tử và Ngô Không đại sư cũng hợp sức với Song Nhận đánh ta để giật lại. Môn Đàn Chỉ Kim Hoàn của ta tuy lợi hại, song cũng chỉ có thể đánh nổi hai người mà thôi. Nếu họ hợp sức cả bốn người thì thực khó lòng. Chi bằng trước tiên ta đánh đuổi Song Nhận đi đã. Trừ được hai cường địch này rồi sẽ tìm cách đoạt Quy Nguyên Mật Tập sau.”

Nghĩ như vậy, Đỗ Duy Sinh lại tập trung nội lực nhắm vào Song Nhận.

Nhưng Điểm Thương Song Nhận cũng là tay kinh nghiệm giang hồ, đâu phải là kẻ tầm thường. Vừa thấy nét mặt thay đổi của Đỗ Duy Sinh, họ đã biết được ý định ngay. Cả hai đứng sát vào nhau để đối phó.

Nguyên Song Nhận này là hai cao thủ trong phái Điểm Thương. Người mặc áo đạo, râu dài, có tên là Vân Trung Nhận Đào Chấn, còn người không râu, ăn mặc theo lối nho sinh có tên là Truy Vân Nhận Sa Quế. Hai người này là sư đệ của vị Chưởng Môn phái Điểm Thương Phan Thiên Nhận Hạ Vân Phong. Cả ba được võ lâm tặng cho biệt hiệu là Tam Nhận. Trong Tam Nhận chỉ có Hạ Vân Phong làm Chưởng Môn là võ công cao nhất. Tuy nhiên, Hạ Vân Phong vì đã luyện đến thượng đẳng nội công nên mỗi ngày đều cặm cụi tu tập, rất ít khi xuống núi. Chỉ có Song Nhận Đào Chấn và Sa Quế, tuy võ công kém xa sư huynh, song lại năng lui tới trong chốn giang hồ.

Vừa rồi, Song Nhận dắt nhau du ngoạn nơi vùng Tương Bắc, chợt nghe được tin Huyền Thanh đạo trưởng tìm được Tạng Chánh Đồ nên động lòng tham, đuổi theo để tranh đoạt

Quy Nguyên Mật Tập. Vì vậy, họ không kịp trở về báo tin ấy cho vị Chứng Môn sư huynh biết.

Lúc họ tìm đến Quát Thương Sơn thì đã gặp ngay Đỗ Duy Sinh và Huyền Thanh đạo trưởng đang dụng lực đấu nhau.

Thấy Đỗ Duy Sinh có ý gây sự với mình, Song Nhạn đã đề phòng trước.

Đỗ Duy Sinh thấy hai người vẫn bình tĩnh, tập trung kinh lực để chống lại thì đã nao núng. Tuy nhiên, lão là người đa mưu túc trí, nhiều nham hiểm, đã dự tính thì không thể buông xuôi.

Trong lúc hai bên đang suýt đánh nhau thì phía sau họ lại có tiếng vũ khí chạm nhau chan chát rất kinh dị, Ai nấy đều ngạc nhiên, quay lại nhìn thì ra Xà Tào Trần Hổ đang giao đấu với Ngọc Chánh Tử từ lúc nào rồi.

Cây xà trượng của Trần Hổ múa veo veo, chống lại với luồng kiếm quang chớp nhoáng của Ngọc Chánh Tử.

Đỗ Duy Sinh thấy tình thế như vậy không tiện đánh với Song Nhạn, vì nếu thắng được Song Nhạn phải hao mòn công lực, chỉ bằng lúc này cứ đứng bên ngoài xem tình thế biến chuyển ra sao rồi sẽ liệu.

Nghĩ như thế, Đỗ Duy Sinh cười nhạt, nói với Song Nhạn :

- Chúng ta còn nhiều lần gặp gỡ. Chờ khi đủ mặt Tam Nhạn của các người, lão phu sẽ lãnh giáo luôn.

Song Nhạn đã thừa hiểu mưu tính của Bát Cánh Thần Ôn, nhưng hai người này đến đây cũng chỉ để cướp đoạt Quy Nguyên Mật Tập mà thôi, đâu dại gì đem sức ra giao đấu để người ngoài thừa cơ trục lợi. Cho nên, khi thấy Bát Cánh Thần Ôn bỏ lơ, họ mừng lắm, đồng thanh cười một tiếng lớn rồi bước lảng ra xa.

Bát Cánh Thần Ôn bấy giờ cũng không đứng gần đấy nữa, lảng bước ra ngoài đứng nhìn Trần Hổ và Ngọc Chánh Tử tranh thắng phụ.

Ngọc Chánh Tử và Trần Hổ đấu với nhau hơn tám chục chiêu vẫn không phân thắng bại.

Ngọc Chánh Tử nổi giận, hét lên một tiếng, vung trường kiếm diễn ra những tuyệt chiêu trong Truy Vân Kiếm Pháp. Hào quang xé gió loang loáng, mũi kiếm luôn luôn nhắm vào yếu điểm của đối phương đâm tới.

Truy Vân kiếm pháp là môn võ học tinh hoa nhất của phái Côn Luân. Xà Tào Trần Hổ không thể nào chế ngự nổi. Chỉ phút chốc, mũi kiếm đã ép Trần Hổ lui dần ra đằng sau, và phần thắng nghiêng về Ngọc Chánh Tử rõ rệt.

Nếu Ngọc Chánh Tử dùng chiêu thế trong Truy Vân Kiếm Pháp đánh tiếp mấy chiêu nữa thì Trần Hổ không khỏi bị thương. Nhưng Ngọc Chánh Tử lâu nay có tính nhân từ, không nỡ giết người không thù oán, vì vậy bà đã đổi thế kiếm, cười lớn nói :

- Chiêu thuật của cây xà trượng thật hay nhưng vẫn không đủ sức để tranh đoạt Quy Nguyên Mật Tập đâu.

Bát Cánh Thần Ôn đứng đằng xa, lớn tiếng chen vào, nói khích :

- Trần lão huynh. Đã đánh thua đàn bà thì còn chờ gì mà không xuống núi cho sớm.

Xà Tào Trần Hổ bị Đỗ Duy Sinh chế nhạo giận run người, hàm râu dựng ngược lên, đôi mắt trắng toát, nhìn Đỗ Duy Sinh nói :

- Xin chờ nhiều lời, sớm muộn chúng ta cũng đánh nhau một trận sống chết mà.

Đỗ Duy Sinh vẫn cười ngạo nghễ, nói :

- Tiểu đệ đã biết trước mà. Trần lão huynh nhất định không phải là đối thủ của Côn Luân Tam Tử rồi. Còn về việc Trần huynh muốn đấu với tiểu đệ thì đấu chết tiểu đệ cũng bồi tiếp.

Trần Hổ nghe hai lời nói của Đỗ Duy Sinh lòng như lửa đốt, đôi mắt nẩy lửa, lão muốn phóng mình tới liều chết với Đỗ Duy Sinh một phen, song đối thủ còn đứng trước mắt, không lẽ bỏ đi.

Lão liền thò tay vào bụng rút ra hai cái cây bằng sắt, dài chừng một thước, to bằng ngón chân cái, nhìn thẳng vào mặt Ngọc Chánh Tử nói :

- Được nữ hiệp vị tình, đáng lẽ phải bỏ khí giới chịu thua, song Trần Hổ này xưa nay đã quen tính không kể chết. Vậy lão phu có món binh khí này, xin đưa ra lãnh giáo nữ hiệp vài chiêu nữa.

Ngọc Chánh Tử cười lạnh lạnh nói :

- Còn binh khí gì nữa người cứ việc đem ra mà đánh với ta, ngại gì.

Trần Hổ ôn tồn nói :

- Được rồi! Xin nữ hiệp hãy lưu tâm...

Lời nói của lão chưa dứt thì mũi kiếm của Ngọc Chánh Tử đã ve véo đến ngực theo thế Lang Hốt Lưu Sa. Trần Hổ chỉ đưa hai cây sắt ngắn ấy ra đỡ một cách ngỡ ngàng. Nhưng lần này Ngọc Chánh Tử không còn lưu tình gì nữa, liên tiếp đánh ba chiêu trong Truy Vân Kiếm Pháp. Ba chiêu ấy chẳng khác vũ bão, ép Trần Hổ thối lui hơn tám bước.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy Trần Hổ có tài sử dụng cây xà trượng, nhưng lại không dùng xà trượng mà lại dùng hai cây thiết bổng dài không quá một thước, nên lấy làm lạ trở mắt nhìn.

Nhưng ông ta quan sát một hồi vẫn không sao tìm ra cái hay đặc biệt của loại binh khí ấy.

Lấy làm lạ, Huyền Thanh nghĩ thầm :

“Nếu không có gì ảo diệu sao hắn lại sử dụng vũ khí quái dị ấy có vẻ thận trọng như vậy?”

Ông ta đang lo lắng cho Ngọc Chánh Tử và toan gọi Ngọc Chánh Tử phải cẩn thận đề phòng thì giữa lúc đó Ngọc Chánh Tử đã phát trường kiếm đánh tiếp ba chiêu nữa, làm cho Trần Hổ phải quay cuồng đi mấy vòng mới tránh thoát.

Tuy để ý lo lắng cho Ngọc Chánh Tử, nhưng Huyền Thanh đạo trưởng một phần phải xem chừng Đỗ Duy Sinh và Song Nhạn. Bọn người này cứ lảng vảng quanh đây, nếu sơ ý họ có thể bất ngờ xông đến đoạt lấy Quy Nguyên Mật Tập ngay.

Ngọc Chánh Tử đánh bồi ba chiêu nữa đã ép Trần Hổ vào thế bí. Bà chỉ cần vận dụng

thêm sức lực chút nữa là hạ thủ một cường địch rồi.

Giữa lúc đó, Trần Hồ râu tóc dựng ngược, đôi mắt đỏ ngầu, tay trái lão cầm lấy cây thiết bổng lướt tới rất nhanh, xem như không còn kể gì đến tánh mạng.

Ngọc Chánh Tử dừng tay, mỉm cười nói :

- Người không sợ uổng mạng sao?

Lời nói chưa dứt thì một mùi hôi tanh từ đâu bay ra nồng nặc. Tiếp đó một con vật dài loang loáng phóng vào mặt. Ngọc Chánh Tử thất kinh, đưa trường kiếm lên phất ngang qua mặt, bỗng cảm thấy nơi cánh tay đau nhói lên. Bà thất kinh ré lên một tiếng, toàn thân lão đảo, cây kiếm đã rơi xuống đất.

Thì ra một con rắn nhỏ màu vàng, dài độ bảy tám tấc, đang cắn vào cánh tay của Ngọc Chánh Tử, lòng thông trông rất ghê rợn.

Ngọc Chánh Tử vừa kịp thối lui mấy bước thì đã ngã quỵ xuống.

Huyền Thanh đạo trưởng, Ngô Không đại sư và Mã Quân Vũ đều chạy đến vây lấy Ngọc Chánh Tử.

Huyền Thanh thấy rắn độc vẫn không chịu buông cánh tay Ngọc Chánh Tử, toan dùng kiếm chặt đứt con rắn ra, nhưng Trần Hồ đã lướt tới, khoa tay nói :

- Khoan, khoan! Người không muốn để bà ta sống nữa sao?

Huyền Thanh đạo trưởng dừng tay, quay mặt nhìn Trần Hồ, nạt lớn :

- Người hèn hạ! Thả rắn cắn người ta rồi sợ mất rắn, không cho ta giết nó à?

Trần Hồ cười lại nói :

- Té ra người không hiểu gì cả. Ta đâu sợ mất rắn. Ta chỉ sợ mất mạng vì nữ kiệt này. Nếu không tin lời người cứ chặt thử con rắn ấy xem sao?

Huyền Thanh tuy không tin lời của Trần Hồ, nhưng lại e ngại tánh mạng của Ngọc Chánh Tử, không dám giết con rắn đó, mặt mày ngơ ngác.

Trần Hồ nói :

- Nếu là loại rắn thường thì không thể làm thiệt mạng nổi một người có được sức nội công uyên thâm như nữ hiệp đây. Nhưng rắn này là loại rắn Kim Tuyến Xà cực độc, nếu nó bị thương nó sẽ truyền hết chất độc trong mình nó sang vết thương của người bị cắn, thì người đó không đầy một canh giờ phải bỏ mạng, không có thuốc gì cứu chữa nổi.

Huyền Thanh đạo trưởng chú ý nhìn con rắn quả nhiên kỳ lạ, chưa từng thấy, bèn quay lại nói với Ngọc Chánh Tử :

- Sư muội hãy ngồi im mà vận công, đừng để độc rắn nhiễm vào tạng phủ.

Ngọc Chánh Tử lòng đang giận Trần Hồ, nhưng được sự ân cần săn sóc của Huyền Thanh, lòng thấy lâng lâng sung sướng, nói :

- Sư huynh! Muội chết sống chẳng hề gì. Huynh đừng để cho lão già ác độc đó phỉnh phờ, dọa dẫm.

Huyền Thanh và Ngọc Chánh Tử trước kia đã ấp ủ mảnh tình, nhưng sau đó vì danh dự của sư môn, cả hai đều phải xem nhiệm vụ là trọng. Cho nên đã hai mươi năm qua họ ít được dịp gặp nhau. Lần này, Ngọc Chánh Tử vì sợ Huyền Thanh gặp nguy biết nên đến đây giúp

sức, chẳng ngờ lại bị Xà Tào Trần Hồ ám toán như vậy, đứng về tình cảm, Huyền Thanh rất đau đớn.

Nhìn nét mặt đau buồn của Ngọc Chánh Tử, Huyền Thanh không còn ham muốn gì trên cõi đời này nữa, ông ta đứng thẳng, đôi mắt u buồn, đưa tay chỉ vào cái gói vải đeo sau lưng, nói với Trần Hồ :

- Chẳng qua người cũng chỉ vì ham muốn Quy Nguyên Mật Tập nên mới sanh ác tâm như vậy. Giờ đây ta để cho người được mãn nguyện, người hãy đưa thuốc giúp nàng giải độc Kim Tuyến xà.

Trần Hồ sững sờ một lúc rồi nói :

- Nếu ta muốn phỉnh người để lấy Quy Nguyên Mật Tập thì rất dễ, ta chỉ cần cho nữ hiệp uống một thứ thuốc tạm thời khỏi chết là được. Nhưng lão Trần Hồ này xưa nay chưa bao giờ làm chuyện hèn hạ đó.

Huyền Thanh đạo trưởng thất kinh, run rẩy nói :

- Nói như vậy thì không có thuốc nào cứu mạng được sao?

Trần Hồ nói :

- Tính mạng thì có thể giữ lại được. Nhưng công lực thì sẽ mất hẳn và sống cũng chỉ được trong mười năm thôi. Qua mười năm, nọc độc sẽ tái phát, dầu cho có linh đơn diệu dược cũng không thể cứu nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng náo ruột, rồi nói :

- Thôi được. Người cứu cho nàng sống thêm mười năm nữa. Còn việc mất hết võ công cũng chẳng hề gì. Người làm xong việc ấy ta sẽ giao Quy Nguyên Mật Tập cho người.

Trần Hồ lấy ra một bình ngọc trắng nhỏ, trút ra một viên thuốc màu lục, bỏ vào miệng nhai, và đưa cây thiết bồng tới, dùng tay bấm một cái nút trong cây thiết bồng ấy, tức thì đầu thiết bồng tự động mở ra.

Mọi người ngạc nhiên. Thì ra hai cây Phi Long Thiết Bồng của lão bọng ruột, bên trong có nhốt một con Kim Tuyến xà. Khi đánh với người khác, lão chỉ cần lừa thế bấm nút cho đầu thiết bồng mở ra, rồi dí đầu thiết bồng ấy vào đối phương để cho Kim Tuyến Xà phóng ra cắn địch thủ. Đôi binh khí này Trần Hồ đã phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết mới tạo thành.

Còn đôi Kim Tuyến Xà thì chính lão đã mất công phu hơn ba năm trời, đi khắp xứ Tây Vực mới tìm được. Chủ ý của lão là chuẩn bị đối phó với Bát Cánh Thần Ôn Đồ Duy Sinh sau này, để rửa cái nhục bị thảm bại hai mươi năm về trước.

Không ngờ lần đầu tiên, đem ra thử lại làm cho Ngọc Chánh Tử bị thương.

Trần Hồ chạy đến gần Ngọc Chánh Tử, trước hết lão cho cái đuôi rắn vào trong đầu thiết bồng, rồi há miệng phun thuốc lão vừa mới nhai ra.

Thuốc đó là thứ thuốc khắc chế rắn độc, Kim Tuyến Xà bị ngửi phải hơi thuốc liền há mồm nhả tay Ngọc Chánh Tử, và chui thụt lùi vào trong lòng thiết bồng. Trần Hồ buông ngón tay bấm nút, tức thì đầu thiết bồng ngậm kín lại. Lão thở phào một hơi, bảo Huyền Thanh đạo trưởng :

- Hiện giờ chỉ còn dùng thuốc khử độc thôi. Nhưng ở nơi thâm sơn cùng cốc này không có cách nào tìm ra đủ vị thuốc được, phải đợi ra khỏi Quát Thương Sơn mới có thể bắt tay vào việc chữa độc.

Huyền Thanh đạo trưởng cau mày giận dữ, nói :

- Đại trưởng phu đã nói ra một lời thì xem trọng như núi Thái Sơn. Chẳng lẽ ta không giữ đúng hay sao? Người đừng sợ ta bội ước. Ta đưa Quy Nguyên Mật Tập cho người cầm trước đây.

Nói xong, ông ta lấy cái bọc vải vàng đưa cho Trần Hổ.

Xà Tào Trần Hổ tiếp lấy, rồi lạnh lùng đáp :

- Nếu ta không tin thì ta đâu đã nói thực cho lão nghe. Muốn giải độc, trước nhất dùng một trăm cân giấm đun sôi, xông người cho chất độc dồn lại chỗ bị rắn cắn, sau đó mới dùng thuốc để khử độc. Việc này chỉ tốn công trong một ngày là xong.

Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt nói :

- Cần ra khỏi dãy núi này ít nhất phải mất một ngày một đêm, liệu có chịu nổi trong thời gian đó không?

Trần Hổ cầm bình thuốc giơ lên, nói :

- Đây là thuốc ngọc lộ giải độc, chuyên trị các loại rắn độc cắn. Nếu là các loại rắn độc thường thì dùng một viên là vô sự. Nhưng đây là loại rắn cực độc, thuốc này không chữa nổi, nhưng có thể giữ cho độc rắn không xâm nhập vào trung lục phủ ngũ tạng. Công hiệu có thể bảo toàn tính mạng trong thời gian quá hai ngày. Thế thì chúng ta thừa thời giờ ra khỏi Quát Thương Sơn rồi.

Huyền Thanh đạo trưởng tiếp lấy bình thuốc, mở nút đổ ra hai viên rồi khế bảo Ngọc Chánh Tử:

- Sư muội hãy uống hai viên thuốc này trước đi. Chúng ta phải rời Quát Thương Sơn lập tức.

Ngọc Chánh Tử đang vận công chống lại vết thương, không nghe thấy Huyền Thanh nói gì cả.

Ngô Không đại sư xoa tay bảo Huyền Thanh :

- Cứ để yên cho lệnh muội hành công. Chốc nữa sẽ uống cũng được.

Bỗng nghe Đỗ Duy Sinh quát một tiếng lớn, đồng thời cây gậy trúc của lão đã dùng thế Lãng Quyền Lưu Sa nhắm quật ngang vào lưng Trần Hổ, đồng thời bàn tay trái lão lại vươn ra chộp ngay lấy gói Quy Nguyên Mật Tập mà Trần Hổ vừa được Huyền Thanh trao cho.

Thật là một việc bất ngờ. Chẳng ai hiểu Đỗ Duy Sinh rình rập từ lúc nào mà lại có hành động đó.

Xà Tào Trần Hổ không kịp ngêngh địch, vội nhảy lùi lại tám bước để tránh.

Không ngờ giữa lúc đó, Điểm Thương Song Nhạn lại từ đâu nhảy đến. Trần Hổ chưa kịp đứng vững chân thì Song Nhạn đã áp lại hai bên, đánh luôn bốn chưởng áp lại với một sức mạnh cực ác.

Xà Tào Trần Hồ ứng phó không kịp, vai bên trái bị phong chưởng của Vân Trung Nhạn đánh trúng, toàn thân lảo lảo đảo. Truy Phong Nhạn liền biến chưởng thành trảo chụp lấy gói Quy Nguyên Mật Tập trên tay Xà Tào, rồi phi thân nhảy vọt lên sườn núi.

Biến cố xảy ra chớp mắt. Đỗ Duy Sinh và Song Nhạn đồng là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, hơn nữa họ đã chuẩn bị trước nên lúc xuất thủ nhanh không thể nào lường được.

Đến lúc Huyền Thanh và Ngô Không hay được thì Truy Phong Nhạn đã cướp được Quy Nguyên Mật Tập treo lên sườn núi đến mười trượng rồi.

Người đáng uất hận nhất là Đỗ Duy Sinh. Nếu lão không đánh trước một trượng thì Song Nhạn đâu có nhất tề động thủ, cũng chưa chắc đã cướp được Mật Tập trong tay Trần Hồ.

Lão không ngờ đường đường danh hiệu một vị tôn sư trong một phái, cam tâm làm một việc không đẹp để chút nào đối với võ lâm, bất thần đánh lén, để tạo cơ hội cho Song Nhạn thành công.

Lão hết sức phẫn nộ, liền bỏ Trần Hồ, vội vàng đuổi theo Song Nhạn.

Truy Phong Nhạn Sa Quế nhường cho sư huynh Vân Trung Nhạn Đào Chấn chạy lên sườn núi trước, còn mình rút Ngô Câu Kiếm ra đoạn hậu.

Đỗ Duy Sinh phẫn uất đuổi tới nơi, vung gậy trúc quật thẳng vào mặt đối phương theo thế Hàn Nguyệt Thương Ba. Sa Quế liền dùng thế Dạ Hỏa Thiêu Thiên đưa Ngô Câu Kiếm lên gạt ngang trúc trượng.

Đỗ Duy Sinh hạ thấp cánh tay quét ngang dưới chân địch theo thế Kim Cương Thiết Vị. Sa Quế liền tung người lên tránh. Nhưng chưa kịp đổi thế kiếm thì Sa Quế đã bị một lúc ba chiêu trong Phục Ma Trượng Pháp của Đỗ Duy Sinh phát ra rất mạnh, gió lộng vù vù.

Sa Quế thất thế, nên bị lùi lại gần tới sơn cốc.

Đỗ Duy Sinh chủ ý muốn cướp lại Quy Nguyên Mật Tập chứ không có ý ham chiến với Sa Quế, nên dùng thế Khai Sơn Đạo Lưu quất tới một trượng thật mạnh để Sa Quế tránh ra, đoạt lấy đường mà đuổi theo Đào Chấn.

Tuy nhiên, Sa Quế đâu bị áp đảo quyết không núng bước, vận hết công lực ra cánh tay phải, truyền cả vào lưỡi kiếm, gầm lên một tiếng như sấm dùng thế Độc Xanh Ngũ Nhạc, chế ngự cây gậy trúc của Đỗ Duy Sinh.

Bị kinh lực quá mạnh, Đỗ Duy Sinh phải lui ra ba bước, còn Sa Quế cũng cảm thấy trong người rung động, Ngô Câu Kiếm suýt bị rơi ra khỏi tay.

Đỗ Duy Sinh nổi giận, vận hết công lực đánh tiếp luôn ba chưởng nhắm thẳng vào mặt đối phương, sức mạnh như sóng ngàn chuyển động. Sa Quế không dám gượng đỡ, né tránh sang một bên, luồng chưởng phong đánh trúng vào sườn núi, làm cho đá đất tung ra, bay mù mù.

Thừa dịp ấy, Đỗ Duy Sinh lách mình một cái đã phóng lên sườn đồi, xa mấy trượng.

Sa Quế sợ Đỗ Duy Sinh đuổi theo Đào Chấn đoạt mất Quy Nguyên Mật Tập nên gắng sức đuổi theo.

Thế là Đỗ Duy Sinh đuổi theo Đào Chấn, rồi Sa Quế lại đuổi theo Đỗ Duy Sinh. Ba

người cùng chạy như gió.

Lúc này Huyền Thanh đạo trưởng không coi Quy Nguyên Mật Tập ra gì nữa, mà chỉ lo sanh mạng của Ngọc Chánh Tử. Vì vậy, khi thấy Điểm Thương Song Nhạn và Bát Cánh Thần Ôn đuổi nhau giành Quy Nguyên Mật Tập ông cũng không để ý đến.

Ông chậm bước đến bên Xà Tào Trần Hồ hỏi :

- Người bị Điểm Thương Song Nhạn vừa đánh trúng nơi vai có hề chi không?

Trần Hồ thở dài, nói :

- Không ngờ lão Bát Cánh Thần Ôn làm Chưởng Môn một phái mà lại hèn hạ đánh lên lão phu như vậy. Nếu không có lão ấy đánh lên thì Điểm Thương Song Nhạn làm gì đoạt nổi Quy Nguyên Mật Tập trong tay lão phu.

--- oOo ---